

af de konfliktfyldte samværsager. Og det er baggrunden for, at vi har fremsat forslaget igen.

Jeg kan godt forstå de ordførere, der indledningsvis har sagt: Skal vi nu til det for tredje gang? Men det skal vi jo altså, fordi der ikke er sket noget. Det skal jeg såmænd ikke placere ansvaret for her, men mange gange sker ting jo altså først, når der bliver taget initiativer i Folketingssalen, som så i øvrigt kan danne baggrund for gode, fornuftige drøftelser i udvalgsarbejdet og måske ikke mindst i et udvalg som Retsudvalget, hvor vi har en vis tradition for at kunne tale os ind på hinanden undervejs i arbejdet.

Her ved afslutningen af debatten vil jeg sige, at det er mit håb, at både vores beslutningsforslag og Socialistisk Folkepartis lovforslag kan give anledning til, at vi nu sætter en dag af, får lavet en form for høring, hvor vi, inden vi færdigbehandler forslagene, som udgangspunkt for vores drøftelse kan blive klogere på et og andet, og måske først og fremmest, at vi som partier får finpudset vores synspunkter, sådan at vi kan bidrage mere tydeligt – synes jeg at jeg må have lov at sige – med dem i debatten i forhold til, hvor det så er, vi vil have ændringerne.

Lad mig sige om Kristendemokraternes beslutningsforslag, at det faktisk er ændret, selv om det godt kan opleves lidt som en genudsendelse. Vi har, siden det sidste forslag blev behandlet i folketingssamlingen 2002-2003, ændret det på to punkter.

Kl. 16.20

Vi har taget et punkt ud, som vedrørte det, at en forælder, der ikke har haft kontakt til sit barn i 3 år, skulle miste retten til at søge om samvær, medmindre hensynet til barnet talte imod det. Det har vi pillet ud, fordi der kom argumenter under debatten sidst – bl.a. fra hr. Helge Adam Møllers side, kan jeg huske – som vi har lyttet til, og hvor vi så har sagt, at det kan der være noget om, og derfor syntes vi, at vi ville tage det ud.

Vi har selvfølgelig også taget den del ud, der vedrørte en henvisning til anbringelsesreformen, som vi havde i vores beslutningsforslag. Så på den måde er det ændret.

Så er der kommet to nye punkter ind, som jeg godt, i forhold til de bemærkninger, der er faldet fra partiernes side, vil give et par ord med på vejen her ved afslutningen.

Det første punkt, for nu at tage dem bagfra, er punkt 6, som jo går ud på dette med en obligatorisk mægling, som flere har været inde på og taget forholdsvis positivt imod, men hvor flere har

været kritiske over for specielt den obligatoriske del af det.

Jeg synes, fru Line Barfod fra Enhedslisten sagde det meget rammende, da hun udtrykte det sådan, at vi altså må erkende i Folketinget, at konfliktmægling er kommet for at blive. Det er jeg helt enig i. Dermed være ikke sagt, at det, der står i vores punkt 6, så er det mest perfekte, der kan formuleres omkring det her, men jeg er fuldstændig enig i, at den er kommet for at blive. Man kan selvfølgelig godt overveje, om det ikke skal være frivilligt, og om vi ikke ad den vej får flere i tale. Det er vi åbne over for at diskutere, og det er ikke et must for os, at det skal være obligatorisk.

Det, der kan tale for, at det skal være obligatorisk, er, at man jo så også samtidig fra lovgivers og fra samfundets side – hvis man også fra den side tager det alvorligt; det synes jeg nemlig også hører med til det, at man også fra den side tager det alvorligt og kommer med et ordentligt tilbud – siger: Det at blive skilt eller at forberede en skilsmisse pålægger også forældrene et særligt ansvar i forhold til børnene. Det er netop derfor, man kan argumentere for, at det skal være obligatorisk.

Men nuvel, jeg indrømmer, at der kan være gode argumenter for, at det skal være frivilligt. Men at det ikke er en god idé især i forhold til børnene at investere ressourcer, menneskeligt og økonomisk, på det her felt, har jeg svært ved at se, og jeg synes ikke, der er nogen, der har fremført nogen afgørende argumenter imod det her i dag. Man har tværtimod været positivt indstillet over for det, hvis man måske fik gjort det frivilligt.

Det kræver så også, at en finansiering af sådan nogle tilbud bliver permanent, og at det ikke bliver noget, som man – hvilket fru Line Barfod, tror jeg det var, var inde på – skal søge at få finansieret via satspuljen og deslige.

Det andet nye punkt er punkt 5, som handler om, at et barn i særlige tilfælde skal have ret til samvær med andre end dets forældre. Det fik en bedstemor på talerstolen, fru Anne Baastrup, som ikke mente, at det var en god idé.

Fru Anne Baastrup fik faktisk formuleret det på en sådan måde – tror jeg nok, men det kan referatet jo vise – at bedsteforældre netop ikke skulle have ret til samvær med barnet. Det er jeg sådan set enig i.

Spørgsmålet er hele tiden: Hvor er udgangspunktet? Hvem er det, der har ret? Og der vil jeg godt oplyse fru Anne Baastrup om, at som det er